

Den blinde tigger ved Jeriko

Fastelavns søndag 2008

Det er fastelavns søndag. Fastetiden begynder, og blikket er fra nu af rettet frem mod påskehøjtiden. Det bliver markeret i de salmer, vi synger. Og det bliver markeret i de tekstlæsninger, vi hører. Og de steder, hvor man bruger messehagler, er man måske så heldig er have en violet messehagel. Det er den violette, man skal bruge i fastetiden, hvis det skal være helt rigtigt. For violet er bodens farve, fastens farve.

I fastetiden følger vi billedlig talt Jesus på vej op til Jerusalem, endemålet for hans vandring, stedet hvor de sidste afgørende begivenheder skal finde sted. Vi har netop hørt, at Jesus tager de tolv apostle til side og fortæller, at nu går vejen mod Jerusalem, og der skal alt det ske, som profeterne har skrevet om Menneskesønnen: Han skal overgives til hedningerne, og de skal håne ham, mishandle ham og slå ham ihjel, men på den tredje dag skal han opstå.

Men apostlene fatter ikke noget af det, Jesus fortæller dem, hører vi. Det var dunkel tale. De forstår ikke det med lidelsen og døden. De forstår ikke, at lidelse og død er formålet med at drage til Jerusalem. Vi kan nok læse mellem linjerne her og andre steder, at apostlene har gjort sig andre tanker om, hvad der skal ske i Jerusalem.

De har forventet en folkelig rejsning, et systemskifte, en revolution, eller hvad vi nu foretrækker at kalde det. De har forventet, at Jesus ville tage magten. Folket havde jo i årevis sukket efter en national lederskikkelse, en messias, en ny kong David, der kunne smide besættelsesmagten ud af landet, genoprette freden, friheden og retfærdigheden i landet. Og folk var jo begyndt at kalde Jesus »Messias« eller »Davids Søn«, så hvis Jesus ville påtage sig rollen, så var de bedste betingelser til stede.

Hvad apostlene selv angik, så var de udmærket klar over den symbolik, der er knyttet til tallet tolv: de tolv apostle modsvarer Jakobs tolv sønner eller Israels tolv stammer. De tolv apostle er i virkeligheden begyndelsen til et nyt folk, et nyt Israel, et nyt samfund – ja, det gudsrige, Jesus havde sagt var kommet nær.

Så apostlene har forestillet sig en omvæltning i Jerusalem – ikke nødvendigvis en voldelig omvæltning, men måske en omvæltning i stil med det kommunistiske systemsammenbrud sidst i 1980'erne.

Dog, også en fredelig omvæltning har brug for en leder. Det kan aldrig gå, at han, der er det oplagte lederemne, går hen og lader modstanderne sætte ham ud af spillet. Apostlene forstår virkelig ikke, hvad meningen er med, at Jesus vil lade sig tage til fange og blive slået ihjel. Og det med at opstå på trediedagen, hvordan skal de dog kunne fatte, hvad det betyder?

Men Jesus ved, at han må gå til Jerusalem, og han ved, hvad der venter ham der. Det er udtrykt på vers i en lille salme af K. L. Aastrup, som er kommet med i den salmebogen:

*Eet vidste han om vejen frem:
den endte i Jerusalem;
og just som profetien lød,
dér endte den i kors og død.*

*Den vej han lydigt ville gå.
Han havde jo et mål at nå.
Og ingen fjendes vold og list
ham standsed eller gav ham frist.*

Men der er en, som standser Jesus på vejen mod Jerusalem. Det er ikke en fjende. Det er en blind mand, der sidder ved vejen til Jeriko og tigger til livets ophold af de forbipasserende.

Da denne mand hører, at Jesus fra Nazareth kommer forbi, giver han sig til at råbe: »Jesus, Davids Søn, forbarm dig over mig!«. - Det er tydeligt, at han har hørt om ham tidligere, og det, han har hørt, har givet ham grund til at tro, det kan nytte at anråbe denne Jesus fra Nazareth om at forbarme sig over ham.

Hele to gange anråber han Jesus og bruger titlen »Davids Søn«, som er den bedste, han ved at bruge. Han kan jo ikke vide, at Jesus er alvorligt træt af at blive kaldt Davids Søn. For Jesus ved, hvilke falske forventninger der knytter sig til titlen Davids søn eller for den sags skyld til titlen Messias. Det er drømmen om en ny kong David, drømmen om en politisk lederskikkelse.

Men grunden til, at den blinde mand anråber Jesus, er hans ulykke: Han er blind. Derfor er hans bøn til Jesus, at han må få sit syn igen. Det er ikke en skilling, han beder om, men om helbredelse, så han ikke længere skal være henvist til den kummerlige tilværelse som tigger.

Og Jesus helbreder ham: »Bliv seende, din tro har frelst dig!«.

Hvad der nærmere skete med mandens syn, får vi ikke at vide. Men så meget er sikkert, at manden så, at Jesus havde hjulpet ham. Og han kunne være godt tilfreds med, at han fik held til at standse Jesus og disciplene, der ellers var på vej ind i Jeriko og videre mod Jerusalem.

Disciplene mente ellers ikke, at de og Jesus havde tid til at lade sig opholde på vejen. Vi hører, at de i første omgang truede ad den blinde mand for at få ham til at holde op med sit forehavende. Men Jesus var af en anden opfattelse, viste det sig. Igen synes jeg, at Aastrups lille salme udtrykker det så godt:

*Men råbte en »Du Davids Søn,
forbarm dig, hør en tiggers bøn!«
- det standsed Jesus på hans vej,
han kunne ikke sige nej.*

*Det er vor trøst i liv og død:
han rørtes af en tiggers nød.
Og alt vort håb er gemt deri:
han kunne ikke gå forbi.*

Ligegyldigt, hvor vigtig den sidste vandring til Jerusalem er - og den er endda vigtigere, end disciplene aner, for de er endnu ikke nået længere i deres forestillingsverden end til drømmen om det nye Davids-rige - men ligegyldigt, hvor vigtig den sidste vandring er - ja om også det er verdens frelse der står på spil, og Jesus derfor kan have grund til at være utålmodig efter at nå målet - alligevel må Jesus standse, når et menneske af kød og blod behøver, at han standser. Så er det menneskes frelse vigtigere for Jesus end hele verdens frelse.

Een gang til på den sidste vandring lader Jesus sig opholde af et menneske, der behøver, at han standser. Det er overtolderen Zakæus i Jeriko, der var klatret i skjul af en morbærfigentræ for at få Jesus at

se, men i virkeligheden – i sit hjertes dyb – håbede på at blive opdaget af Jesus, hvad han da også blev. Og det blev der en vidunderlig historie ud af.

Men i dag er det den blinde tigger foran Jeriko og Jesus, der lader sig standse. Af barmhjertighed. Af menneskekærlighed. Vi giver salmedigteren Aastrup det sidste ord:

*Det er den sande kærlighed,
der målet vil og vejen véd
og dog må standse ved at se
sin næstes nød, sin broders vé.*

Amen.